

MIRNICS GYULA

A szerelem vége*

I. Arnold

A háború utáni első szerkesztőségi ülésre Dávid végre elhozta az *Író* című festményét, azt a képet, mely a *Júlia* fedőlapját oly sikeressé és a kritikusok szemében *művészivé* tette, s bizony a kulcsin ilyes jóindulatú megítélése sokban hozzájárult a *Júliában* írottak pozitív prekoncepciókkal való értelmezéséhez, mondhatnám, a könyvem sikerét nem kis részben ennek a festménynek és természetesen Dávidnak köszönhetem, nem csoda hát, hogy évek óta sóvárgom a kép után, nem csoda hát, hogy úgy megörültem Dávid barátom ajándékának, hogy rögvest meginvitáltam egy világoskék abszintra a leszkováci csevapsütő éttermében, s hát régen láttuk egymást a cimborámmal, lecsúszott még egy-két világoskék abszint, aztán szerbiai lucpalcán kisütött pácolt báránycombot rendeltünk, egy-két sert is leöntöttünk és folytattuk a világoskék abszintok egyre mértéktelenebb konzumálását, nem csoda hát, hogy részeg baráti szeretettel nosztalgiaztunk búcsúzaskor a dóm előtti buszmegállóban, miközben a dóm 7900 kilogrammos harangjának zúgása felidézte bennünk kölni kirándulásunkat, mikor találtunk egy hangulatos pincekocsmát, mely előtt egy rendőrautó parkolt, ez a rendőrautó biztonságérzést keltett bennünk, ahogyan egy német turista is nagyobb bizodalommal tér be egy rendőrautóval szignált magyar kocsmába, meg sem fordult a fejünkben, hogy a rendőrök rendfentartanak a kocsmában, miként nem is volt okunk ilyet feltételezni: tisztos dojcsok kockás ingben söreiket szopogatták, a rendőrök a pultnál dohányoztak, mi meglepően olcsón kaptuk a kölni narancssárga abszintot, minek következtében később a kölni dóm előtt, a kölni dóm a mi városunkénál négyszer nagyobb és százszor öblösebb hangú harangjainak kongására harsányan küldözgetni kezdtük a labancokat vissza az anyjukba, amire felfigyelt egy éber járőr és csendháborítás címén vastagon pénzbírságot adott, ahogy Dávid találóan megjegyezte, nem is volt olyan olcsó ez a narancssárga lötyty, a német kocsmárosok összedolgoznak a rendőrséggel, mondta, a jugoszláv kocsmárosok nem dolgoznak össze a rendőrséggel, gondolom én, merthogy hazánkban a mocskos rendszer nyilvános bírálásának egyetlen fóruma a kocsmák; meg a világoskék abszintot sem mérik olyan olcsón, hogy kollaborációra kéne gyanakodni, semmi sem lehet drága, ha ezt a becses ajándékot ünnepeljük, mondtam Dávid

---

* A Tiszatáj novellapályázatára beérkezett alkotás.

barátomnak a buszmegállóban, miközben a harangok kölni emlékeket kongtak, én meg a hónom alatt az *Író* című festményt szorongattam. Nem az abszint, a barátság forrósága tette oly meghitté azt a kézfogást, mikor Dávid fel szállt a buszra, nem az abszint, a festményem tette oly boldoggá lépteimet kertvárosi albérletemig.

Az *Író* 60x100-as, préselt lemezen olajjal készült festmény. Dávid annak a fővárosi kollégiumnak a festőtermében festette, melyben egy évet töltöttünk még az egyetemi tanulmányaink kezdetén, ahol megismerkedtünk és életre szóló barátságot kötöttünk, két művészlelek, lézengve a durvalelkű kollégisták között, akik furcsának, őszintén szólva ütődöttnek tartottak minket, ugyanakkor irigykedtek is ránk, a kollégista nők körében aratott sikereink miatt, bár nem csak a múzsa csókjával fertőzöttek összetartása és nem is csak a közös ellenség, a kollégium többi lakója iránt érzett fennkölt megvetésünk tartott bennünket össze, hanem a sarjadó férfibarátság bővölete kötötte igazán szorosra kapcsolatunk gordiuszi szövevényét: Hemingway szerint háborúban ismeredik meg a barát, hát Dávid és én közösen vívtuk meg a felnőtte válás csatáját. A kép egy verőfényes tavaszi délutánon készült, hasunkban kellemesen bomlott elemeire az ebédre fogyasztott rostos sült nyelvhal, melyet egy égettolaj-szagú görög vendéglőben fogyasztottunk ebédre, bőségesen megöntözve jóféle Demesticával, Dávid hunyorogva festett, én meg meztelen felsőtesttel, keresztbe tett lábbal, a kezemben tartott fehér papírra a *Júlia* kezdő történetét fogalmaztam: ez volt a póz. Az elkészült festmény Dávid mindezidáig legjobb munkája, nem ok nélkül állították ki a székváros egyik galériájában másfél évig — többek között ez volt az oka, hogy csak most kaphattam el, annak ellenére, hogy szoros barátságunkhoz képest az illedelmesnél többször is kértem már Dávidtól, pénzt is ajánlottam érte, de könyvborítónak kölcsönadta, örökbe azonban nem kaphattam meg, valahogy úgy féltette, mint anyák a felnőtte váló lányukat, mint apák a bevonuló egykét. Már le is mondtam a festményről, gondoltam, készítették róla egy műtermi felvételt, valahogy ott kell hogy legyen a falamon, sokat jelent nekem ez a kép, és nem csak a könyvem fedőlapja miatt. Azon a verőfényes tavaszi pózolásán ismerkedtem meg Júliával, csak úgy benézett a műterembe, aztán ott ragadt, térd fölé ért a szoknyája, göndör a haja, sárga és gránátalma-illatú a bőre, akkor kezdődött a szerelmünk, amely érzés bódulata mára eltűnt, ahogy eltűnik az ablaküvegre lihegett foltba rajzolt szív is, ha kisüt odakint a Nap. Mindez rajta van az *Írón*: Dávid hunyorogása, a kollégisták otromba, trák nevetése, a később megírott könyvem első sorai, Júliám sárga bőre, a felnőtt férfibarátság melegsége és biztonsága, a nyelvhal, a bor és a görög konyha sültolajszaga.

A tengerimalacka akváriuma fölé akasztottam. Így ébredéskor az első pillantásom a mellettem fekvő drága Júliára esik, tekintetem átsiklik göndörségének örvénylő látványán, ott a tengerimalac a friss forgácsalmon, lecsekkelem, hogy megvan-e még, nem zabálta-e magát halálra sárgarépvával amíg aludtunk, aztán felnézek és ott az Író, a térdén fehér papírlapot tartó félmeztelen figura keresztbetett lábakkal, így édes kéj lesz ezután minden ébredés, sőt: fél órával előre állítom az ébresztőórát, hogy kigyönyörködhessem magam, mielőtt egy újabb nap göcsörtös, korhadt fájába vágnám egyre csorbább fejszemet. A festmény megváltoztatta az életem. Naphosszat el tudtam volna nézni, de csak kis adagokban engedélyeztem magamnak ezt az élvezetet, egy-egy röpke, véletlen pillantást vetettem a falra, nem is a képre, hagytam, hogy magától vonzza a tekintetemet, hogy elrabolja a lelkemet, hogy bilincsbe verje a szemem és művészi erejének atombombájával porig rombolja a világ mesterkéltséget valóságát. Ihletet adott, már másnap reggel, a világoskék abszinttól cseppet harangozó fejjel írni kezdtem és csak ömlött belőlem az irodalom, mintha egy hosszantartó hasgörcs után jó sokat sikerülne szarnom.

Egy új regénybe kezdtem. Egy íróról szól, aki egy háborúsújtotta országban él. A régi osztályfőnöke temetésén találkozik a középiskolai barátaival és meghívást kap tőlük a szomszédos, mérsékelt demokratikus, de legalább nem vérengző hatalom által irányított ország fővárosába. Az egyik barát sikeres festő lett, tágas műtermében a plafonról lógnak a képei, a műterem egyik fala hatalmas üvegtábla, melyen át elemi erővel ront be a napfény. Az író megcséldíti a sikeres, gazdag élet látványa, sötétzöld abszintot isznak és kurvákat hívatnak. A festő rábeszéli az író, hogy próbálják ki a kábítószer, a mámoros éjszaka megigézta az író és ő is tűt enged a karjába. Behunyt szemmel egy vérvörös utazásba kezd a képzelete szárnyán. Másnap rádöbben, hogy a festő-barát világa művi és boldogsága felszínes, csendben kilopózik és elmegy a másik baráthoz. A másik barát egy vallási kommunában él, egész nap zavaros imákat mormol és nem akar hallani a történelem iszonyatos vérzivataráról. Az ő élete is csupán önáltatás. Az író hazautazik, íróasztala fiókjából kiemeli az apjától örökölt mordályt és a homlokához szorítja. Lőni vagy nem lőni, gondolkodik. Tűrjem a balsors minden nyűgét és nyilát, vagy szálljak ki ebből az értelem nélkül kacskaringózó ringispílből?

Valahogy megakadtam a befejezésnél, nem akartam lemészárolni a főszereplőmet önkeze által, de ahhoz sem volt szívem, hogy leengedjük azt a pisztolyt és visszadobjam őt az életbe. A regényem válsága sorvasztani kezdett, kétségbeesetten bámultam a festményemet, megoldást vártam. Este zavaros fejjel megpróbáltam kicsit dörgölőzni Júliához, fel akartam kelteni benne a nőt. Hídegen, mereven feküdt mellettem, nem reagált a szokásos nonverbális szexuális

kommunikációnkra. Megfordítottam, rátapasztottam ajkaimat az övére. Jég-hideg volt. Aludjunk, mondta. Gondterhelten erőltettem magamra alvást.

Másnap újra a szövegszerkesztő fölé görnyedtem, de nem tudtam befejezni a regényt, nem találtam egyetlen érvet sem az életben maradás mellett. Elgondolkodva a tekintetem az Íróra tévedt. Valami változást éreztem a képen. Közlebb mentem, szemügyre vettem a jól ismert ecsetvonásokat. Mintha a térden tartott papírlapon kis fekete pontok lennének. Légyszar, rendeztem el magamban, de nem tudtam belenyugodni: ahhoz túl szabályosak a pici foltok. Nagyítót vettem elő és újra vizsgálni kezdtem a képet. A lencse alatt apró betűk bontakoztak ki. De nagyszerű, gondoltam, Dávid egy titkos verset írt ide. Olvasni kezdtem.

„A féltékenység a magányos író betegsége. A magányos író kedvest képzel el magának, aki ugyan nincs mellette, de akár lehetne is. Csakhogy most éppen valahol máshol van. Talán valaki másnak a karjában. Merthogy vele nincsen, ez tény, hogy valaki mással van, nem szükségszerű, de lehetséges.”

Érdekes gondolat, gondoltam, és pászol is a képhez, kimásoltam egy papírlapra és félretettem, hogy majd megmutatom Júliának. Vacsorára penészes sajtal töltött tárkonyos pulykamellet készítettem, de hiába vártam Júliára, nem jött a munkahelyéről. Megvacsoráztam egyedül és idegesen görcsölő gyomorral olvastam egy hároméves színes magazint. Későn jött meg, jóval éjfél után.

– Aggódtam érted – öleltem meg – hol voltál ilyen sokáig?

– Bent kellett maradni a munkahelyen – mondta Júlia. – Lehet, hogy többször is lesz ilyen egy ideig, lemaradtunk egy kicsit a munkában. Ne aggódj miattam. Álmos vagyok, lefekszem.

Bement a hálóba és lefeküdt. Mire levetkőztem és hozzábújtam, már szabályosan szuszogva, fáradtan, mélyen aludt. Szegény kicsim, simogattam meg göndör, puha haját, sokat kell dolgoznod.

Másnap újra gyötrődtem a szövegszerkesztő előtt, megpróbáltam egy női szereplőt bevonni a történetbe, szerelmi szál, az megold mindent. Valakit, akihez érdemes visszatérnie az írónak, akivel aztán közösen új életet kezdenek és csinálnak nekem egy hepiendet. De valahogy nem tudtam az én írómat megszerelmesíteni, nem olyan típus ő. Magányos író, kedves nélkül. Tanácstalanul mászkáltam le-föl a szobámban. A kép előtt megint furcsa érzés fogott el. Mintha valami történt volna a kis maszatokkal a papírlapon. Nagyítót fogtam és újra megvizsgáltam. Meglepődve vettem észre, hogy Dávid aforizmája eltűnt, helyette egy verssor van odáírva:

*„Már mások élvezik a nyálad,
Szaggatnak, tépnek, mint egy
Megvadult állat.”*

Furcsa, misztikus dolog ez. Vagy valaki szórakozik velem? Ki lehet az? És miért tenné? Az előző üzenet, a féltékenységről, most ez a vers... Talán Júlia? Féltékennyé akar tenni?

Megint későn ért haza, fáradtan. Megpróbáltam neki elmondani ezt a festményügyet, de egyből megcélozta az ágyat és pár másodperc múlva mély álomba merült. Magamra maradtam a festmény szellemével.

Másnap reggel az ébredés utáni első pillantásom a festményre esett. Nem éreztem felőle semmi furcsát, bár ilyen messziről nem láthattam az apró jeleket. Nem volt kedvem felkelni, nagyítót fogni, vizsgáldni, megrémülni, ha megint változott. Nem volt kedvem a szövegszerkesztő egykedvű zúgását sem hallgatni, ma sem jön az ihlet, tudtam. Júlia nem volt mellettem, már elment a munkahelyére, biztosan megint későn jön. *Mások élvezik a nyálad...* hülyeség. Hiányzik a teste. *Morning wood* – így hívják az angolok ezt a reggeli férfidologot. Kartávolságban volt a három éves színes magazin, odalapoztam ahhoz a szimpatikus filippínó lányhoz és megvettem azt, amihez amúgy Júlia kell. Ijesztő volt. Lihegve fejeztem be, éreztem a kezemben a forró, ragacsos férfinedűt. Hihetetlen magány tört rám. Mintha egy laboratóriumi fehér egér lennék, vizsla szemüveglencsék alatt. A festményre néztem, kellemetlen érzés tört rám. Megint üzen valamit. Kezemben nagyító, a festményen új szöveg:

*„tűvel átdöfött fallosza himbál
láthatja bárki aki csak kint áll
minemű lény ő ha szája habzik
ha magáért bevül ha önmagával bagzik”*

A szövegszerkesztő elé ültem és befejeztem a regényemet. Hatalmasat durran a mordály, löporos lendülete szilánkokra hasítja az író fejét, agyveleje spermaként olvad árva nyakára.

Júlia megint későn jött. Már aludtam. És korán elment. Amikor felkeltem, már nem volt mellettem. Az ébredés utáni első pillantásom a festményre esett. Változást éreztem: új üzenetem érkezett. A tekintetem ezután lesiklott a tengerimalac akváriumára. Egy hatalmas répát rágcsált. *Nagyobb volt, mint ő.*

II. Júlia

Júlia már-már eldobta a nehéz dobozt. Mindjárt otthon vagyok, sziszegte magának és új fogást keresett a dobozon. Legszívesebben intett volna egy taxinak, de csak kinevették volna, senki sem vállal fuvart tíz méterre, Juliának ennyi hiányzott még a bejáratig. A dobozban másfél pár zokni, egy bugyi, egy kétkötetes irodalomtörténet, nyelvészeti jegyzetek kilói, egy üres fényképalbum, egy testápoló és egy babapúder, egy hosszabbító-elosztó, egy piros színű kisolló, egy karikás szemű néger nő cédéje, egy hordozható tengeri-

malac-akvárium és egy súlyos rézplakett volt bedobálva rendszertelenül, a plakett arról tanúskodik, hogy Júlia volt két évvel ezelőtt az ország legtehetségebb fiatal költője. Megpróbálta elterelni gondolatait a dobozról és Viktor illatos hajára gondolt, kisleány, követelőző csókjára, kesernyés dohányízű ajkaira. Testét kellemes bizsergés öntötte el, a bűnös, tiltott szerelem kéjes élvezete. Már csak pár méter hiányzott a tízemeletes panelház bejáratáig, amikor egy üvöltő férfi botlott Júlia lábai elé és hasára szorított kezén át sűrű, brokátszínű vér spriccelt Júlia dobozára és világoskék, arany holdacsokkákkal díszített rövid ruhájára. Júlia sikított egy horrorfilmbe valót, eldobta a dobozt, szerte-szét röppentek a doboz tárgyai. Uramisten, uramisten, sikította. A férfi hörgött és a kezei közül fémszürke hurkák tolultak ki. Uramisten, uramisten, sikította Júlia, azok a belei!

Valamit tennie kell, fogta fel az ijedtség ködén keresztül, felkapta a bugyiját, ami az előbb esett ki a dobozból, letérdelt a férfi mellé és megpróbálta a sebre tenni az életmentő alsóneműt. A férfi röhögni kezdett. Júlia megkövülten bámulta, ahogy elveszi a kezét a hasáról és egy művérral félig telt zacskó és pár méter fényes hurka tűnik fel kezeiben. Ha-ha-ha, röhögte a férfi, ez a Kandi Kamera! Ha-ha! Nézz csak oda, mutatott egy hátritolható fedelű szemeteskuka felé, ott az operatőr! Ha-ha! Júlia még mindig nem tért magához, egyre csak az egyik Márquez regényjelenet jár a fejében, amikor a megkéselt fiatalember kiöntött belei szarszagot árasztanak. Mélyet szippantott a levegőbe. A friss, tavaszi illatokon kívül csak saját cipekedéstől megizzadt testét érezte. A férfi még mindig a hasát fogta a röhögéstől. Júlia összeszedte minden erejét, koncentrált és öklével egy hatalmas csapást mért a férfi orrára. Az összetört orrból vér spriccelt Júlia ruhájára, a lassan halványuló művér folt mellé.

Amikor végre felért a lakásába, lerogyott a kanapéra, rágyújtott egy hosszú és vékony cigarettára és csüggedten nézte a dobozt. Vége hát. Ezek a tárgyak maradtak Arnoldnál a szakítás után, most nincs tárgyfüggőség sem. Nincs Arnold! Ez a faktum némiképp jókedvre hangolta, behelyezte a CD-lejátszóba a karikás szemű néger nő cédjét és felhívta Viktort.

Szeretkezés után Viktor elaludt, Júlia pedig kiült a konyhába és verset próbált írni. Megpróbálta újra átélni az Arnoldtól elszenvedett sérelmeket, a sok fájdalmat, amit a jóképű, sikeres író okozott neki. De most valahogy nem jöttek a csúnya gondolatok, ez pedig baj, mert Júlia ars poeticája szerint a szenvedés a művészet melegágya. Arról az esetről akart írni, amikor egyszer a tengerparton egyedül kellett visszasétálnia a partról a hotelbe, mert Arnold és egy újdonsült dalmát ismerőse cricket szívtak a strandon. Útközben nekiugrott egy szatír és megmarkolta a melleit. Amikor ezt elmesélte a még bódult Arnoldnak, ő csak nevetett és azt mondta, hogy még szerencse, hogy nem néz ki jobban, mert akkor nem úszta volna meg ennyivel. Később, kijózanodás után már megértő volt és segített megemészteni Juliának az emberi durvaság eme

brutális támadását, de Júlia soha nem felejtette el Arnold kábítószeről összezűkülő szemhéjai mögött tátongó idegen pupilláit.

Mennyivel egyszerűbb lett volna minden, ha csak ilyen élmények mardosták volna. De Arnold nem csak ez a felelőtlen, távoli, kegyetlen társ volt, hanem a legőszintébb, legérzelmesebb, legmegértőbb szerető is. Júliának nem kellett soha egyedül gondolkodnia a versein, mert Arnold mindig melléült, ha támadott az alkotói válság, segített megrágni a gondolatokat, megkeresni a legmegfelelőbb nyelvi eszközöket és mindeközben Júlia nem érezte úgy, hogy betör az alkotói magányába, Arnold úgy tudott tanácsot adni, ahogyan egy rajongó közli az imádott sztárral apró észrevételeit. Fázni kezdett a talpa, ideges lett. Nem akart emlékezni Arnoldra. Ahogy sírva térdelt előtte és kérte, hogy térjen vissza hozzá, hogy minden meg fog változni, habár azt sem tudja, hogy minek kell megváltoznia. Ahogy véres szemekkel rátámadott Viktorra egy egyetemi klubban és addig döngölte szegény fiú fejét, amíg a kidobók le nem ütötték. Ahogy hosszan csókolózott a novellapályázat díjátadásán egy szép szőke lánnyal, közben pedig Júlia szemébe akasztotta a tekintetét és szemrehányón, fájdalmasan nézték egymást. Egy mocsok szemét volt, mondta félhangosan és belopózott a nappaliba a versvázlataiért. Az én két állatom, gondolta. Viktor és a tengerimalac. A tengerimalacot Arnold egyik barátjától kapta születésnapjára, soha nem barátoktak igazán össze, Júliában körülbelül annyi érzelmet ébresztett, mint az autók visszapillantó tükrén lógó plüssállatok, a különbség annyi, hogy a malacnak kell reggelente répát adni, minél nagyobb, annál jobb. Arnoldnak sikerült megértetnie magát a buta kis állattal, mindig pitiztette a répáért és füttyszóra elő tudta hívni a szekrény mögül. Ha Júlia elengedte a malacot, az bemászott a lelegehetlenebb helyekre és Viktorral órákig küszködtek, mire be tudták cserkészni. Valószínűleg félt tőle az állatka, mert több tucatnyi apró malackakit hagyott maga után ilyenkor. Júlia megkocogtatta az akváriumot, de a tengerimalac nem fordította felé a fejét. Alvást színlelt, mint az unokák a nagymama előtt, ha titokban magukhoz nyúltak az avas szagú dunyha alatt. Megállt az ágy mellett, megsimogatta az egyenletesen, önelégülten szuszogó Viktort. A fiatal, üresagyú gitáros még egyetlen versét sem olvasta, és ez jó is így, Júlia nem akart neki más lenni, mint egy széparcú, keménymellű, jóseggű nő, aki hangosan sikoltozik, amikor élvez. Júlia testét csak Arnold értette meg, ez rémítette is a lányt, mert néha úgy érezte, hogy Arnold tud kommunikálni a testével az ő akaratán kívül is, például amikor veszekedés után hidegen hátat fordított a férfinak, nem akarta viszonzni annak simításait, de a testét nem tudta kontroll alatt tartani, mellbimbói kibújtak barlangjukból és bizseregni kezdtek, ágyékából forró lavinák indultak és lágyan nyalogatni kezdték a haragját, és már szeretkeztek is, Júlia odaadón, szenvedélyesen élvezett, elfeledkezve magáról és mérges indulatairól. Ilyenkor szeretkeztek legjobbkat, de ahogy szaporodtak a veszekedések,

egyre kisebb örömmel adta oda magát, az utolsó alkalommal már úgy érezte, hogy Arnold így győzi le őt, uralja a szenvedélyeit, az ösztöneit és alattomosan szinte a tudatalattiján keresztül irányítja. Viktor nem érezte Júliát, hangosan hörgött és kiáltozott miközben saját testének formáitól elszédülten húzogatta a nőt a farkán. Minden szexuális tabu és gátlás, melyet Arnolddal éjszakákon keresztül próbált megbeszélni, egyszeriben leomlott, mikor Viktor magától értetődő természetességgel kent testápolót a legféltettebb tájékra és éles fájdalmat okozva mélyen behatolt, vagy amikor erős, szétfeszíthetetlen kezeivel az ágykára szorította Júlia fejét és a lány akaratától függetlenül az ejakulációig a szájában maradt. És ez így volt jó: nem megértés és gyengédség kellett Júliának, hanem öröm nélküli és megalázó baszás. Ezt Arnold nem érthette meg, ő csak azt látta, hogy Júlia nem szereti a saját testét és segíteni akart neki az önmagára találásban. De Júliát az önutálata éltette, aki változtatni akart ezen, maga is a gyűlölet tárgyává vált.

A versvázlatok mellé rakta az irodalmi plakettjét. A tenyérszíni nagyságú, ovális, nehéz rézlemez tetejére egy ráncos szemű, bajszos író fejét gravírozták, róla nevezték el ezt az elismerést, de Júlia még semmit sem olvasott tőle. A plakett nem illeszkedik pontosan a belülről zöld kordbáronnyal bevont vörös bőrtokba, mint Júlia megtudta, harmincegy évvel az ő díjazása előtt harminc plakettet készítettek, de a díj túlélt kitalálói terveit és Júliának már újat kellett gyártani, amely nem illett bele pontosan a szabványtokba. Régi szép idők, gondolta Júlia, ki gondolkodik mai napság harminc díjra előre... A díj alá jára Júlia nevét és az *évszámát* vésték. Olyan üres volt ez az elismerés most, amikor úgy érezte, hogy kiégett, nem tud írni. Felmarkolta a vázlatokat és a plakettet, kiment a konyhába, töltött magának házipálinkát, rágyújtott és vizsgálni kezdte összefüggéstelen verskezdeményeit, lelke lemondó segélykiáltásait. Mélyet szívott a hosszú, vékony cigarettába és írni kezdett:

*Fanyar füst ömlik az Arcodból
Mint megszállottból az okádék
A sátánnal kötöttél szövetséget
És én vagyok neki az Ajándék*

Arnold az előszoba kövén térdel és rimánkodik. Arnold karikás, kialvatlan szemekkel száll fel a villamosra, Júlia hátra húzódik, hogy észrevétlen maradjon és leszáll a következő megállónál. Arnold száz szál rózsa giccses esdeklésével csönget az ajtó előtt, míg Viktor keményen harapdálja a mellbimbóit.

*Hűtlen csókok mint lepra
Fekélye torzítják el ajkaid
Szerelemtől megfosztottan
Érted sírok hajnalig*

Júlia elszántan megmarkolja a plakettet és Viktorhoz megy. A fiú nyitott szájjal hortyog, apró habfolt jelenik meg a szája sarkában, kiugrik lila nyelve és lenyalja. Júlia először a homlokára üt. Felpattannak Viktor szemei, de tekintetét eltakarja a szemeire ömlő súlyos vér. Júlia üti a fejét, a plakettre hosszú, göndör hajszálak tapadnak, csuklóig véres a keze. Viktor nyikkanás nélkül hal meg. Nem tudsz engemet szeretni, suttozta Júlia a véres masszának. Senki sem tud szeretni. Mindenki csak őt szereti bennem. Óvatosan kiemeli a tengerimalacot az akváriumból, a bal kezével fogja a kíváncsi kis állatkát, aki máris indulna felderíteni a lakást és bepiszkítani a legnehezebben takarítható helyekre, jobb kezével pedig belemélyeszi a plakettet az apró gombszemek közé. A tengerimalacnak elég lenne az első csapás, számolatlanul kap. Egyik lába leválk a testéről. Az utolsó versszakot Viktor és a malacka vegyes vérével írja fel a konyhaablak üvegére:

*Fehér vér ömlik fullánkomból
Sárga potrohhal lábad előtt beverek
Rátiporsz értelmét vesztett testemre
És nyalogatod duzzadt sebedet*

A hetedik emeletről hosszan tart a zuhanás a kemény járdáig. Kicsavarodott kezében véres plakett, véres szívében kicsavarodott fájdalom.

